

Arrest

nr. 254 234 van 10 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben je een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitisch moslim. Je bent afkomstig uit het dorp Soloki, district Mirzaka, provincie Paktia. Op het moment van jouw persoonlijk onderhoud ben je zestien jaar oud.

Je ging drie of vier jaar naar school in Afghanistan, waarna je stopte met school omdat dit verboden werd door de taliban. Je ging ook naar de madrassa om de koran te leren.

De taliban vroeg jou sinds je elf of twaalf jaar oud was geregeld om water en wapens voor hen te vervoeren naar de bergen. Indien je dit zou weigeren, zou je geslagen worden. Om deze reden hielp je de taliban meermaals om water of wapens te vervoeren. Toen je ongeveer dertien jaar oud was, wilde je deze taken niet meer uitvoeren en besloot je de regio te verlaten.

Je kwam aan in België op 5 juni 2019 en diende hier op 7 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Naast bovenstaande problemen haal je aan dat de taliban jou bij terugkeer zou vermoorden omwille van jouw verblijf in een ongelovig land.

Je bent verwant aan (...) (X, X), wiens vader de neef van jouw vader is. Ook hij zou afkomstig zijn van het dorp Soloki. Nadat jullie beiden Afghanistan verlaten hadden, kwamen jullie elkaar tegen in Turkije. Jullie dienden op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in in België. Je weet niet wanneer hij Afghanistan juist verliet of welke problemen hij daar juist had. Het enige wat je hierover kan zeggen is dat ook hij daar problemen had met de taliban, maar je hebt verder geen idee over de inhoud of omstandigheden van deze problemen. Uit de verklaringen van (...) bij het CGVS blijkt echter dat zijn problemen in Afghanistan erg gelijkend zijn met de vluchtmotieven die jij aanhaalt. Hij haalt namelijk aan dat de taliban hem benaderde in de madrassa, en verplichtte water en wapens voor hen te vervoeren (zie administratief dossier, blauwe map, document 1)

Ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming leg je geen documenten neer. Na afloop van jouw persoonlijk onderhoud dien je via jouw advocaat nog opmerkingen in op de notities van jouw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat jij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Omwille van verschillende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in jouw verklaringen, kan geen geloof gehecht worden aan jouw verklaringen over jouw vluchtmotieven.

Zo is het vooreerst bijzonder frappant dat je geen idee blijkt te hebben over de reden waarom (...) Afghanistan verlaten zou hebben, hoewel zijn vluchtmotieven opvallend gelijkend blijken te zijn met de jouwe (zie administratief dossier, blauwe map, document 1). Je kan hierover enkel aangeven dat ook hij problemen had met de taliban maar kan geen enkele verdere duiding geven over de inhoud of omstandigheden van zijn problemen (CGVS X, p. 22, 38). Gezien jullie beiden afkomstig zijn uit hetzelfde dorp, aan elkaar verwant zijn, en gelijkaardige redenen hadden om het land te verlaten en hier

gelijktijdig een verzoek om internationale bescherming indienden, kan verwacht worden dat jullie reeds van in Afghanistan op de hoogte zouden zijn van elkaars problemen of hier op zijn minst in het kader van de procedure voor jullie verzoek om internationale bescherming zouden over gepraat hebben. Je verklaart dat je geregeld de taliban moest helpen met het vervoeren van water en wapens (CGVS X, p. 43). Hoewel uit de verklaringen van (...) blijkt dat hij in hetzelfde dorp gelijkaardige activiteiten uitvoerde met de taliban (CGVS X, p. 20), blij je geen idee te hebben of (...) ook dergelijke zaken zou uitgevoerd hebben voor hen. Dat je hierover niets blijkt af te weten, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zowel jouw verklaringen over jouw problemen en activiteiten met de taliban als deze van de verklaringen van (...) over dit onderwerp.

Volgens (...) benaderde de taliban hem bij de madrassa (CGVS X, p. 11). Jijzelf beweert dat de taliban jou op jullie landbouwgronden of bij jouw thuis benaderde (CGVS X, p. 35). Gevraagd of de taliban ook jongeren in of aan de madrassa vroeg om met hen samen te werken, antwoord je duidelijk dat ze dit daar niet deden (CGVS X, p. 35-36). Wanneer jou dit een tweede maal gevraagd wordt, geef je zelfs aan dat zij nooit jongeren aan de madrassa zouden halen (CGVS X, p. 35-36). Hiermee ga je flagrant in tegen wat (...) hierover verklaarde. Pas wanneer er doorgevraagd wordt op de reden waarom de taliban daar geen jongeren zou halen gezien ze op deze plaats toch veel jongeren konden bereiken, geef je aan dat ze dit daar soms ook deden als het echt dringend was (CGVS X, p. 35-36). Dat je dit hier pas zo aangeeft hoewel je daarvoor halsstarrig ontkende dat de taliban jongeren benaderde aan de madrassa toont enkel aan dat je jouw antwoorden tracht aan te passen naargelang de vraagstelling en kan daarom ook geenszins afdoende zijn om bovenstaande tegenstrijdigheid uit te klaren.

Bovendien kunnen ook jouw verklaringen over de lessen die je volgde in de madrassa niet overtuigen. Je beweert dat je na een jaar les gevolgd te hebben in de madrassa de volledige koran leerde lezen (CGVS X, p. 16-17). Dat je na een jaar tijd de volledige koran in een vreemde taal, het Arabisch (CGVS X, p. 16-17), leerde lezen kan op zijn minst opmerkelijk genoemd worden. Daarenboven blijken jouw verklaringen over de inhoud van de lessen of de manier waarop de koran jou werd aangeleerd bijster summier. Zo geef je hierover aanvankelijk niets meer aan dat dat je gewoon de koran leerde lezen (CGVS X, p. 16). Ook wanneer jou nogmaals gevraagd wordt duidelijk uit te leggen op welke manier dit dan juist werd aangeleerd, geraak je niet verder dan het feit dat je de koran leerde lezen maar behalve enkele kleine soera's niet van buiten leerde (CGVS X, p. 17). Ook over de manier waarop de Arabische taal waarin je de koran las jou werd aangeleerd, kan je aanvankelijk geen duiding geven (CGVS X, p. 17). Wanneer nog verder doorgegaan wordt op de inhoud van de soera's die je leerde, kan je enkel aangeven dat je begon met het aanleren van de eerste drie letters van het Arabische alfabet en dat het eerste deel van de koran dat je leerde lezen begon met de letters –aleph, lam, min (CGVS X, p. 17). Deze verklaringen zijn te oppervlakkig om het CGVS ervan te overtuigen dat je lesse, volgde in de madrassa.

Bovendien blijken jouw verklaringen over het tijdstip waarop je lessen volgde in de madrassa strijdig met wat (...) hierover verklaarde. Jij verklaart dat je steeds in de voormiddag naar de madrassa ging van zeven tot tien uur en dat je nooit in de namiddag les gehad zou hebben in de madrassa (CGVS X, p. 18). Er zou wel nog een andere groep geweest zijn van meer gevorderde leerlingen, die les volgde van tien uur tot dertien uur (CGVS X, p. 19). (...) verklaarde daarentegen dat jullie beiden les volgden in de madrassa, hij in een hoger niveau in de voormiddag en jij in een andere groep in de namiddag (zie administratief dossier, blauwe map, document 2). Dat je bij de opmerkingen op de notities van jouw persoonlijk onderhoud jouw verklaringen nog aanpast en stelt dat je toch in de namiddag les volgde aan de madrassa (zie administratief dossier, groene map, document 1) is louter een post factum verklaring die geenszins de duidelijk vastgestelde tegenstrijdigheid uitklaart. Jouw verklaringen bij het CGVS waren hierover namelijk erg precies en meervoudig (CGVS X, p. 18-19). De verwijzing naar een mogelijk misverstand omwille van een zomer- of winteruur is dan ook niet ernstig.

Daarenboven blijkt dat je amper of geen andere kinderen kan opnoemen die les volgden in de madrassa. In jouw groep zouden jullie met twee of drie leerlingen geweest zijn, jijzelf, jouw broer en een dorpeling genaamd Izat (CGVS X, p. 19). Uit de andere groep ken je dan weer helemaal geen leerlingen (CGVS X, p. 19). Dat je helemaal niemand uit de andere groep zou kennen hoewel daar volgens jou kinderen uit jouw eigen dorp zouden gezeten hebben en ook jouw verwant (...) verklaarde in deze andere groep te zitten (CGVS X, p. 19; zie boven) is niet aannemelijk te noemen. Dat je dit niet meer zou weten omdat dit al lang geleden is, kan hiervoor geen afdoende verschooning zijn (CGVS X, p. 19).

Ook over de invloed van de taliban op de madrassa blijkt jouw kennis ontoereikend. Zo heb je geen idee of de mullah's of de imam van de madrassa of de moskee banden hadden met de taliban (CGVS X, p. 17-18). De taliban zou volgens jou wel af en toe naar de madrassa gekomen zijn maar ook over deze bezoeken kan je niet meer vertellen dan dat ze eens kwamen kijken en dan weer weg gingen (CGVS X, p. 17-18). Dat je ook over deze zaken geen overtuigende en consistente verklaringen kan afleggen tast de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over jouw profiel, vluchtmotieven als ook de algemene geloofwaardigheid van jouw verklaringen aan.

Naast jouw beperkte kennis over de madrassa, de plaats waar volgens (...) de taliban actief jongeren ronselde om met hen samen te werken, blijkt ook jouw kennis over andere jongeren die door de taliban benaderd werden in jouw dorp bijzonder lacuneus. Zo kan je geen enkel voorbeeld geven van een andere jongere uit jouw dorp of regio die net als jij met de taliban had moeten samenwerken (CGVS X, p. 36). Nochtans zouden jullie steeds met vijf of zes kinderen samengewerkt hebben en zouden hierbij ook kinderen uit jouw eigen dorp, dat nota bene slechts uit twintig of vijventwintig huizen bestond, aanwezig geweest zijn (CGVS X, p. 36-37). Het kan dan ook niet aangenomen worden dat je geen enkel ander kind dat hieraan meehielp zou kunnen opnoemen. Ook hier kan het feit dat je de namen vergeten bent, niet dienen als afdoende uitklaring (CGVS X, p. 35). Temeer gezien de gedwongen samenwerking met de taliban dé reden zou zijn waarom je jouw land verliet, kan verwacht worden dat je een preciezer en meer doorleefde kennis en van de omstandigheden waarin dit gebeurde zou kunnen aantonen. Jongeren die weigerden mee te werken met de taliban, zouden geslagen worden (CGVS X, p. 40). Gevraagd wat je hier juist over weet en of je zulke personen kent, blij je elke naam vergeten te zijn en kan je niet meer informatie geven dan te herhalen dat deze mensen geslagen werden (CGVS X, p. 40). Ook deze elementen stellen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen op de helling.

Verder kunnen jouw verklaringen over jouw eigen samenwerking met de taliban niet overtuigen. Over de allereerste keer dat je benaderd werd door de taliban, een gebeurtenis die toch een indruk moet nagelaten hebben, kan je amper vertellen. De enige informatie die je hierover kan geven is dat je toen op de landbouwgronden jouw vader aan het helpen was (CGVS X, p. 41). Je weet niet meer op welk moment van de dag dit was, en kan geen details geven over hoe het gesprek met de taliban verliep (CGVS X, p. 41-42). Ook meermaals gevraagd naar een gedetailleerde weergave van wat je dan juist moest doen voor de taliban, zoals bv. over de weg die je moest nemen, wat er onderweg allemaal gebeurde, stellen jouw verklaringen teleur (CGVS X, p. 42). Hierover kan je enkel aangeven dat je wapens naar een andere plaats moest brengen (CGVS X, p. 42). Wanneer jou specifiek bepaalde details gevraagd worden, kan je wel antwoorden dat de wapens in een kistje zaten en de kogels in een metalen doosje en dat je deze zaken naar de bergen moest brengen (CGVS X, p. 42). Dat deze zaken enkel naar boven komen wanneer zij jou letterlijk gevraagd worden en je daar spontaan niets meer over kan vertellen, doet wenkbrauwen fronsen. Gevraagd naar meer details over de weg die je toen aflegde, stel je onderweg niets gezien te hebben behalve steentjes en plantjes (CGVS X, p. 43). Ook de beschrijving van de schuilplaats van de taliban beperkt zich tot "kamers gebouwd in bergen" (CGVS X, p. 43). Dat jouw verklaringen over deze activiteiten dermate summier en vaag zijn, hoewel je zelf verklaart dit regelmatig gedaan te hebben, soms zelfs tot drie keer per week (CGVS X, p. 43), ondergraaft de geloofwaardigheid van jouw verklaringen hierover dan ook ten stelligste.

Op deze tochten zou de taliban ook uitleg gegeven hebben over hoe je een wapen moest gebruiken (CGVS X, p. 37-40). Deze uitleg zou gegeven zijn door de strijders van talibanleider Tadjudin (CGVS X, p. 39-40). (...) blijkt dan weer geen idee te hebben door wie deze uitleg werd gegeven (CGVS X, p. 22). Nochtans vernoemt ook hij de talibanleiders Tadjudin, Mullah Lal en (...) (CGVS X, p. 9). Ook jullie verklaringen over hun verantwoordelijkheden bij de taliban blijken echter niet eensluidend te zijn. Zo verklaart (...) dat Mullah Lal verantwoordelijk is voor de wapens (CGVS X, p. 9), hoewel deze verantwoordelijkheid volgens jou bij (...) lag (CGVS X, p. 31). Gevraagd of Mullah Lal zich hier ook mee bezighield, stel je dat Mullah Lal verantwoordelijk was voor het personeel (CGVS X, p. 31). Gevraagd hoe je dit allemaal weet, stel je dat de hele regio van deze zaken op de hoogte is, gezien ze erg bekende leiders zijn (CGVS X, p. 31). Wanneer je echter gewezen wordt op hetgeen (...) hierover verklaarde, probeer je jouw vorige verklaringen af te zwakken door te stellen dat dit is wat je hoorde maar dat je het eigenlijk niet zo goed weet (CGVS X, p. 31). Dit verklaart echter geenszins om welke reden je dit dan eerst zo overtuigd anders aangaf en toont opnieuw dat je jouw verklaringen tracht aan te passen aan de vraagstelling. Ook door deze elementen wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen uitgehoud.

Wat verder frappeert, is dat je niet kan verduidelijken om welke reden je plots besloot het land te verlaten. Uit jouw verklaringen bleek namelijk dat je al sinds jouw elf of twaalf jaar geregeld

samenwerkte met de taliban (zie boven), waardoor zich de vraag stelt om welke reden dit plots zo problematisch werd dat je het land moest verlaten. Hierop gewezen, stel je dat je het toen niet meer zag zitten, dat de regio gevaarlijk was en dat je dit niet levenslang kon doen (CGVS X, p. 44). Hiermee leg je echter allerminst uit wat er dan juist voor zorgde dat je dit op dat moment niet meer zag zitten of wat op dat moment de concrete aanleiding vormde tot jouw vertrek uit jouw land van herkomst. Dat je niet meer duiding kan geven bij de exacte reden of aanleiding die jou jouw land van herkomst liet verlaten, stelt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen enkel verder op de proef.

Daarenboven blijkt ook jouw huidige interesse in de situatie voor jongeren in de regio met betrekking tot samenwerking met de taliban erg beperkt. Zo zou je hierover niet informeren wanneer je contact hebt met jouw ouders (CGVS X, p. 39). Jouw broer (...) zou na jouw vertrek ook wel verplicht zijn om samen te werken met de taliban maar ook jouw verklaringen hierover beperken zich tot het feit dat hij moet helpen met het uitvoeren van taken en anders straf zou krijgen (CGVS X, p. 45). Over eventuele problemen die de familieleden van (...) nog zouden gehad hebben nadat hij het land verliet heb je geen enkele informatie (CGVS X, p. 45). Ook hierdoor wordt verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Naast bovenstaande problemen met de taliban haal je nog aan dat de taliban jou bij terugkeer zouden vervolgen omdat je naar een ongelovig land ging (CGVS X, p. 44). Met betrekking tot dit element beperk je je echter tot een blote bewering die je geenszins kan staven met enige concrete elementen. Gevraagd om welke reden je ervan uitgaat dat ze dit zouden doen, kan je enkel zeggen dat ze altijd vragen waarom mensen in een ongelovig land woonden, dat je niemand anders zag bij wie dit gebeurde, maar dat mensen die in het buitenland wonen net zoals buitenlandse troepen beschouwd worden als ongelovigen (CGVS X, p. 44). Nog kan je niet aangeven hoe de taliban te weten zou komen dat je in een ongelovig land verbleef (CGVS X, p. 44). Uit jouw huidige verklaringen blijkt bovendien dat je jouw geloof helemaal niet verlaten zou hebben (CGVS X, p. 23). Louter het hypothetische gegeven dat je van ongelovigheid verdacht zou kunnen worden en hierdoor zou kunnen vervolgd worden, kan niet worden gekwalificeerd als een element aanleiding zou kunnen geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in jouw hoofde. De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie waar in jouw geval echter geen sprake van is (zie boven). Voor zover er, zoals je verklaart, in jouw gemeenschap in jouw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat je je van jouw geloof afkeerde, kan dit evenmin worden aangenomen als een element dat kan leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is of van zijn geloof afgekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen (zie administratief dossier, blauwe map, documenten 4 en 5). Aangezien je niet daadwerkelijk ongelovig bent (zie boven), volstaat met andere woorden een bevestiging dat je nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht je ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient

beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in jouw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar jij afkomstig bent. Gezien jouw verklaringen met betrekking tot jouw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Paktia te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 258-266, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_2020_928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. Paktia ligt in het oosten van Afghanistan, aan de grens tussen Afghanistan en Pakistan.

Paktia wordt omschreven al een provincie waar sterke tribale connecties en de cohesie tussen lokale gemeenschappen het ontstaan van warlordisme belemmert, maar ook de invloed van de staat beperkt. De provincie is een bolwerk van de Taliban, maar ook het Haqqani-netwerk is er prominent aanwezig. Er wordt ook melding gemaakt van de aanwezigheid van TTP. Paktia is voorts één van de provincies waar sterke banden waargenomen worden tussen de taliban en georganiseerde criminele groepen die betrokken zijn bij drugshandel en afpersing.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de provincie Paktia ruw geschat 612.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 218 burgerslachtoffers vielen, een daling van 49% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 102 en 150 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 651 veiligheidsincidenten gemeld.

Verder blijkt dat het geweld hoofdzakelijk geconcentreerd is in twee districten, met name Gardez en Zurmat, alwaar bijna de helft van de incidenten plaatsvinden. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Paktia plaatsvinden is voorts doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. De meerderheid van die confrontaties waren aanvallen van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Anderzijds vonden er ook militaire operaties van het Afghaanse leger, in samenwerking met de coalitietroepen en pro-regeringsmilitiegroepen, plaats. Bijna een derde van de gerapporteerde veiligheidsincidenten betreffen 'explosions/remote violence'. Deze omvatten het gebruik van explosieven op afstand/landmijnen/IED door AGE's en lucht-/droneaanvallen. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie voornamelijk hun toevlucht zoeken binnen de provincie. Ook zoeken IDP's uit andere provincies hun toevlucht in Paktia.

De provincie Paktia werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar de mate van willekeurig geweld hoog is zodat een mindere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-

generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de veiligheidssituatie in Paktia sinds de publicatie van voornoemde EASO Guidance Note gewijzigd is, in die zin dat willekeurig geweld er niet langer op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Paktia is een gebied waar een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. in. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of jij persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Paktia in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat jij bij een terugkeer naar de provincie Paktia een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Paktia. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot moet toegevoegd worden dat ook in het dossier van jouw verwant (...) (X, X), om gelijkaardige redenen, werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen “48/3 t.e.m. 48/7”, 57/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Hoewel het hoger belang van het kind krachtens artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang echter niet volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan

van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het voorgaande neemt uiteraard niet weg dat met verzoekers leeftijd en met de eventuele aan deze leeftijd verbonden risico's in hoofde van verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst in hetgeen volgt terdege rekening wordt gehouden.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht:

“Na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat jij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Omwille van verschillende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in jouw verklaringen, kan geen geloof gehecht worden aan jouw verklaringen over jouw vluchtmotieven.

Zo is het vooreerst bijzonder frappant dat je geen idee blijkt te hebben over de reden waarom (...) Afghanistan verlaten zou hebben, hoewel zijn vluchtmotieven opvallend gelijkend blijken te zijn met de jouwe (zie administratief dossier, blauwe map, document 1). Je kan hierover enkel aangeven dat ook hij problemen had met de taliban maar kan geen enkele verdere duiding geven over de inhoud of omstandigheden van zijn problemen (CGVS X, p. 22, 38). Gezien jullie beiden afkomstig zijn uit hetzelfde dorp, aan elkaar verwant zijn, en gelijkaardige redenen hadden om het land te verlaten en hier gelijktijdig een verzoek om internationale bescherming indienden, kan verwacht worden dat jullie reeds van in Afghanistan op de hoogte zouden zijn van elkaars problemen of hier op zijn minst in het kader van de procedure voor jullie verzoek om internationale bescherming zouden over gepraat hebben. Je verklaart dat je geregeld de taliban moest helpen met het vervoeren van water en wapens (CGVS X, p. 43). Hoewel uit de verklaringen van (...) blijkt dat hij in hetzelfde dorp gelijkaardige activiteiten uitvoerde met de taliban (CGVS X, p. 20), blij je geen idee te hebben of (...) ook dergelijke zaken zou uitgevoerd hebben voor hen. Dat je hierover niets blijkt af te weten, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zowel jouw verklaringen over jouw problemen en activiteiten met de taliban als deze van de verklaringen van (...) over dit onderwerp.

Volgens (...) benaderde de taliban hem bij de madrassa (CGVS X, p. 11). Jijzelf beweert dat de taliban jou op jullie landbouwgronden of bij jouw thuis benaderde (CGVS X, p. 35). Gevraagd of de taliban ook jongeren in of aan de madrassa vroeg om met hen samen te werken, antwoord je duidelijk dat ze dit daar niet deden (CGVS X, p. 35-36). Wanneer jou dit een tweede maal gevraagd wordt, geef je zelfs aan dat zij nooit jongeren aan de madrassa zouden halen (CGVS X, p. 35-36). Hiermee ga je flagrant in tegen wat (...) hierover verklaarde. Pas wanneer er doorgevraagd wordt op de reden waarom de taliban daar geen jongeren zou halen gezien ze op deze plaats toch veel jongeren konden bereiken, geef je aan dat ze dit daar soms ook deden als het echt dringend was (CGVS X, p. 35-36). Dat je dit hier pas zo aangeeft hoewel je daarvoor halsstarrig ontkende dat de taliban jongeren benaderde aan de madrassa toont enkel aan dat je jouw antwoorden tracht aan te passen naargelang de vraagstelling en kan daarom ook geenszins afdoende zijn om bovenstaande tegenstrijdigheid uit te klaren.

Bovendien kunnen ook jouw verklaringen over de lessen die je volgde in de madrassa niet overtuigen. Je beweert dat je na een jaar les gevolgd te hebben in de madrassa de volledige koran leerde lezen (CGVS X, p. 16-17). Dat je na een jaar tijd de volledige koran in een vreemde taal, het Arabisch (CGVS X, p. 16-17), leerde lezen kan op zijn minst opmerkelijk genoemd worden. Daarenboven blijken jouw verklaringen over de inhoud van de lessen of de manier waarop de koran jou werd aangeleerd bijster summier. Zo geef je hierover aanvankelijk niets meer aan dat dat je gewoon de koran leerde lezen (CGVS X, p. 16). Ook wanneer jou nogmaals gevraagd wordt duidelijk uit te leggen op welke manier dit dan juist werd aangeleerd, geraak je niet verder dan het feit dat je de koran leerde lezen maar behalve

enkele kleine soera's niet van buiten leerde (CGVS X, p. 17). Ook over de manier waarop de Arabische taal waarin je de koran las jou werd aangeleerd, kan je aanvankelijk geen duiding geven (CGVS X, p. 17). Wanneer nog verder doorgegaan wordt op de inhoud van de soera's die je leerde, kan je enkel aangeven dat je begon met het aanleren van de eerste drie letters van het Arabische alfabet en dat het eerste deel van de koran dat je leerde lezen begon met de letters –aleph, lam, min (CGVS X, p. 17). Deze verklaringen zijn te oppervlakkig om het CGVS ervan te overtuigen dat je lesse, volgde in de madrassa.

Bovendien blijken jouw verklaringen over het tijdstip waarop je lessen volgde in de madrassa strijdig met wat (...) hierover verklaarde. Jij verklaart dat je steeds in de voormiddag naar de madrassa ging van zeven tot tien uur en dat je nooit in de namiddag les gehad zou hebben in de madrassa (CGVS X, p. 18). Er zou wel nog een andere groep geweest zijn van meer gevorderde leerlingen, die les volgde van tien uur tot dertien uur (CGVS X, p. 19). (...) verklaarde daarentegen dat jullie beiden les volgden in de madrassa, hij in een hoger niveau in de voormiddag en jij in een andere groep in de namiddag (zie administratief dossier, blauwe map, document 2). Dat je bij de opmerkingen op de notities van jouw persoonlijk onderhoud jouw verklaringen nog aanpast en stelt dat je toch in de namiddag les volgde aan de madrassa (zie administratief dossier, groene map, document 1) is louter een post factum verklaring die geenszins de duidelijk vastgestelde tegenstrijdigheid uitklaart. Jouw verklaringen bij het CGVS waren hierover namelijk erg precies en meervoudig (CGVS X, p. 18-19). De verwijzing naar een mogelijk misverstand omwille van een zomer- of winteruur is dan ook niet ernstig.

Daarenboven blijkt dat je amper of geen andere kinderen kan opnoemen die les volgden in de madrassa. In jouw groep zouden jullie met twee of drie leerlingen geweest zijn, jijzelf, jouw broer en een dorpeling genaamd Izat (CGVS X, p. 19). Uit de andere groep ken je dan weer helemaal geen leerlingen (CGVS X, p. 19). Dat je helemaal niemand uit de andere groep zou kennen hoewel daar volgens jou kinderen uit jouw eigen dorp zouden gezeten hebben en ook jouw verwant (...) verklaarde in deze andere groep te zitten (CGVS X, p. 19; zie boven) is niet aannemelijk te noemen. Dat je dit niet meer zou weten omdat dit al lang geleden is, kan hiervoor geen afdoende verschooning zijn (CGVS X, p. 19).

Ook over de invloed van de taliban op de madrassa blijkt jouw kennis ontoereikend. Zo heb je geen idee of de mullah's of de imam van de madrassa of de moskee banden hadden met de taliban (CGVS X, p. 17-18). De taliban zou volgens jou wel af en toe naar de madrassa gekomen zijn maar ook over deze bezoeken kan je niet meer vertellen dan dat ze eens kwamen kijken en dan weer weg gingen (CGVS X, p. 17-18). Dat je ook over deze zaken geen overtuigende en consistente verklaringen kan afleggen tast de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over jouw profiel, vluchtmotieven als ook de algemene geloofwaardigheid van jouw verklaringen aan.

Naast jouw beperkte kennis over de madrassa, de plaats waar volgens (...) de taliban actief jongeren ronselde om met hen samen te werken, blijkt ook jouw kennis over andere jongeren die door de taliban benaderd werden in jouw dorp bijzonder lacuneus. Zo kan je geen enkel voorbeeld geven van een andere jongere uit jouw dorp of regio die net als jij met de taliban had moeten samenwerken (CGVS X, p. 36). Nochtans zouden jullie steeds met vijf of zes kinderen samengewerkt hebben en zouden hierbij ook kinderen uit jouw eigen dorp, dat nota bene slechts uit twintig of vijventwintig huizen bestond, aanwezig geweest zijn (CGVS X, p. 36-37). Het kan dan ook niet aangenomen worden dat je geen enkel ander kind dat hieraan meehielp zou kunnen opnoemen. Ook hier kan het feit dat je de namen vergeten bent, niet dienen als afdoende uitklaring (CGVS X, p. 35). Temeer gezien de gedwongen samenwerking met de taliban dé reden zou zijn waarom je jouw land verliet, kan verwacht worden dat je een preciezere en meer doorleefde kennis en van de omstandigheden waarin dit gebeurde zou kunnen aantonen. Jongeren die weigerden mee te werken met de taliban, zouden geslagen worden (CGVS X, p. 40). Gevraagd wat je hier juist over weet en of je zulke personen kent, blij je elke naam vergeten te zijn en kan je niet meer informatie geven dan te herhalen dat deze mensen geslagen werden (CGVS X, p. 40). Ook deze elementen stellen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen op de helling.

Verder kunnen jouw verklaringen over jouw eigen samenwerking met de taliban niet overtuigen. Over de allereerste keer dat je benaderd werd door de taliban, een gebeurtenis die toch een indruk moet nagelaten hebben, kan je amper vertellen. De enige informatie die je hierover kan geven is dat je toen op de landbouwgronden jouw vader aan het helpen was (CGVS X, p. 41). Je weet niet meer op welk moment van de dag dit was, en kan geen details geven over hoe het gesprek met de taliban verliep (CGVS X, p. 41-42). Ook meermaals gevraagd naar een gedetailleerde weergave van wat je dan juist moest doen voor de taliban, zoals bv. over de weg die je moest nemen, wat er onderweg allemaal

gebeurde, stellen jouw verklaringen teleur (CGVS X, p. 42). Hierover kan je enkel aangeven dat je wapens naar een andere plaats moest brengen (CGVS X, p. 42). Wanneer jou specifiek bepaalde details gevraagd worden, kan je wel antwoorden dat de wapens in een kistje zaten en de kogels in een metalen doosje en dat je deze zaken naar de bergen moest brengen (CGVS X, p. 42). Dat deze zaken enkel naar boven komen wanneer zij jou letterlijk gevraagd worden en je daar spontaan niets meer over kan vertellen, doet wenkbrauwen fronsen. Gevraagd naar meer details over de weg die je toen aflegde, stel je onderweg niets gezien te hebben behalve steentjes en plantjes (CGVS X, p. 43). Ook de beschrijving van de schuilplaats van de taliban beperkt zich tot "kamers gebouwd in bergen" (CGVS X, p. 43). Dat jouw verklaringen over deze activiteiten dermate summier en vaag zijn, hoewel je zelf verklaart dit regelmatig gedaan te hebben, soms zelfs tot drie keer per week (CGVS X, p. 43), ondergraaft de geloofwaardigheid van jouw verklaringen hierover dan ook ten stelligste.

Op deze tochten zou de taliban ook uitleg gegeven hebben over hoe je een wapen moest gebruiken (CGVS X, p. 37-40). Deze uitleg zou gegeven zijn door de strijders van talibanleider Tadjudin (CGVS X, p. 39-40). (...) blijkt dan weer geen idee te hebben door wie deze uitleg werd gegeven (CGVS X, p. 22). Nochtans vernoemt ook hij de talibanleiders Tadjudin, Mullah Lal en (...) (CGVS X, p. 9). Ook jullie verklaringen over hun verantwoordelijkheden bij de taliban blijken echter niet eensluidend te zijn. Zo verklaart (...) dat Mullah Lal verantwoordelijk is voor de wapens (CGVS X, p. 9), hoewel deze verantwoordelijkheid volgens jou bij (...) lag (CGVS X, p. 31). Gevraagd of Mullah Lal zich hier ook mee bezighield, stel je dat Mullah Lal verantwoordelijk was voor het personeel (CGVS X, p. 31). Gevraagd hoe je dit allemaal weet, stel je dat de hele regio van deze zaken op de hoogte is, gezien ze erg bekende leiders zijn (CGVS X, p. 31). Wanneer je echter gewezen wordt op hetgeen (...) hierover verklaarde, probeer je jouw vorige verklaringen af te zwakken door te stellen dat dit is wat je hoorde maar dat je het eigenlijk niet zo goed weet (CGVS X, p. 31). Dit verklaart echter geenszins om welke reden je dit dan eerst zo overtuigd anders aangaf en toont opnieuw dat je jouw verklaringen tracht aan te passen aan de vraagstelling. Ook door deze elementen wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen uitgehoud.

Wat verder frappeert, is dat je niet kan verduidelijken om welke reden je plots besloot het land te verlaten. Uit jouw verklaringen bleek namelijk dat je al sinds jouw elf of twaalf jaar geregeld samenwerkte met de taliban (zie boven), waardoor zich de vraag stelt om welke reden dit plots zo problematisch werd dat je het land moest verlaten. Hierop gewezen, stel je dat je het toen niet meer zag zitten, dat de regio gevaarlijk was en dat je dit niet levenslang kon doen (CGVS X, p. 44). Hiermee leg je echter allerm minst uit wat er dan juist voor zorgde dat je dit op dat moment niet meer zag zitten of wat op dat moment de concrete aanleiding vormde tot jouw vertrek uit jouw land van herkomst. Dat je niet meer duiding kan geven bij de exacte reden of aanleiding die jou jouw land van herkomst liet verlaten, stelt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen enkel verder op de proef.

Daarenboven blijkt ook jouw huidige interesse in de situatie voor jongeren in de regio met betrekking tot samenwerking met de taliban erg beperkt. Zo zou je hierover niet informeren wanneer je contact hebt met jouw ouders (CGVS X, p. 39). Jouw broer (...) zou na jouw vertrek ook wel verplicht zijn om samen te werken met de taliban maar ook jouw verklaringen hierover beperken zich tot het feit dat hij moet helpen met het uitvoeren van taken en anders straf zou krijgen (CGVS X, p. 45). Over eventuele problemen die de familieleden van (...) nog zouden gehad hebben nadat hij het land verliet heb je geen enkele informatie (CGVS X, p. 45). Ook hierdoor wordt verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Naast bovenstaande problemen met de taliban haal je nog aan dat de taliban jou bij terugkeer zouden vervolgen omdat je naar een ongelovig land ging (CGVS X, p. 44). Met betrekking tot dit element beperk je je echter tot een blote bewering die je geenszins kan staven met enige concrete elementen. Gevraagd om welke reden je ervan uitgaat dat ze dit zouden doen, kan je enkel zeggen dat ze altijd vragen waarom mensen in een ongelovig land woonden, dat je niemand anders zag bij wie dit gebeurde, maar dat mensen die in het buitenland wonen net zoals buitenlandse troepen beschouwd worden als ongelovigen (CGVS X, p. 44). Nog kan je niet aangeven hoe de taliban te weten zou komen dat je in een ongelovig land verbleef (CGVS X, p. 44). Uit jouw huidige verklaringen blijkt bovendien dat je jouw geloof helemaal niet verlaten zou hebben (CGVS X, p. 23). Louter het hypothetische gegeven dat je van ongelovigheid verdacht zou kunnen worden en hierdoor zou kunnen vervolgd worden, kan niet worden gekwalificeerd als een element aanleiding zou kunnen geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in jouw hoofde. De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie waar in jouw geval echter geen sprake van is (zie boven). Voor zover er, zoals je verklaart, in jouw gemeenschap in jouw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat je van jouw geloof

afkeerde, kan dit evenmin worden aangenomen als een element dat kan leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is of van zijn geloof afgekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen (zie administratief dossier, blauwe map, documenten 4 en 5). Aangezien je niet daadwerkelijk ongelovig bent (zie boven), volstaat met andere woorden een bevestiging dat je nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht je ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift volledig voorbijgaat aan deze bijzondere, omstandige en pertinente motieven van de bestreden beslissing en geen ernstige poging onderneemt om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij blijft immers steken in het poneren van een vrees voor vervolging, het summier herhalen van zijn vluchtmotieven en het verwijzen naar algemene informatie, waarmee hij de concrete bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Gelet op het geheel van deze motieven, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing ter zake die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Het louter verwijzen naar algemene informatie omtrent rekrutering, ontvoering, de situatie van kinderen en het onderwijs in Paktia volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Per aanvullende nota legt verzoeker ter terechtzitting zijn taskara met beëdigde vertaling neer, doch verzoekers identiteit wordt niet betwist. Deze taskara bevat bovendien geen informatie die de bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen.

2.5. Het vooraangaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld

worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in jouw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar jij afkomstig bent. Gezien jouw verklaringen met betrekking tot jouw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Paktia te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 258-266, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. Paktia ligt in het oosten van Afghanistan, aan de grens tussen Afghanistan en Pakistan.

Paktia wordt omschreven al een provincie waar sterke tribale connecties en de cohesie tussen lokale gemeenschappen het ontstaan van warlordisme belemmert, maar ook de invloed van de staat beperkt. De provincie is een bolwerk van de Taliban, maar ook het Haqqani-netwerk is er prominent aanwezig. Er wordt ook melding gemaakt van de aanwezigheid van TTP. Paktia is voorts één van de provincies waar sterke banden waargenomen worden tussen de taliban en georganiseerde criminele groepen die betrokken zijn bij drugshandel en afpersing.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de provincie Paktia ruw geschat 612.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 218 burgerslachtoffers vielen, een daling van 49% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 102 en 150 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 651 veiligheidsincidenten gemeld.

Verder blijkt dat het geweld hoofdzakelijk geconcentreerd is in twee districten, met name Gardez en Zurmat, alwaar bijna de helft van de incidenten plaatsvinden. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Paktia plaatsvinden is voorts doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. De meerderheid van die confrontaties waren aanvallen van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Anderzijds vonden er ook militaire operaties van het Afghaanse leger, in samenwerking met de coalitietroepen en pro-regeringsmilitiegroepen, plaats. Bijna een derde van de

gerapporteerde veiligheidsincidenten betreffen 'explosions/remote violence'. Deze omvatten het gebruik van explosieven op afstand/landmijnen/IED door AGE's en lucht-/droneaanvallen. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie voornamelijk hun toevlucht zoeken binnen de provincie. Ook zoeken IDP's uit andere provincies hun toevlucht in Paktia.

De provincie Paktia werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar de mate van willekeurig geweld hoog is zodat een mindere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de veiligheidssituatie in Paktia sinds de publicatie van voornoemde EASO Guidance Note gewijzigd is, in die zin dat willekeurig geweld er niet langer op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Paktia is een gebied waar een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. in. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of jij persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Paktia in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat jij bij een terugkeer naar de provincie Paktia een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Paktia. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. ”.

De verwerende partij brengt per aanvullende nota naast de reeds eerder aangehaalde “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation” van september 2020”, het recente “EASO Country Guidance Note: Afghanistan” van december 2020 bij.

Uit de voormelde informatie blijkt dat de provincie Paktia een provincie is waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Paktia is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen.

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De door verzoeker geciteerde informatie is immers deels dezelfde als de informatie die door de verwerende partij werd gehanteerd in de bestreden beslissing. De overige informatie ligt in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie alsmede de informatie die door de verwerende partij per aanvullende nota van 7 april 2021 werd bijgebracht.

Hoe dan ook, blijkt uit het meest recente EASO rapport van december 2020 dat Paktia een provincie is waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

De door verzoeker bijgebrachte informatie, over o.m. de aanwezigheid van de taliban, Al Qaida en criminele organisaties, over het feit dat het een gecontesteerd gebied is, over de terugtrekking van de Amerikaanse troepen waardoor de impact van de taliban wordt vergroot, over het niet langer financieren van de ALP en ontbinding ervan die er weldra komt, over de IDP's, en over de incidenten die er recent plaatsvonden alsmede verzoekers eigen verklaringen, tonen niet aan dat het willekeurige geweld er op grote schaal plaatsvindt.

Het persartikel van 8 april 2021 dat verzoeker per aanvullende nota ter terechtzitting bijbrengt, waaruit blijkt dat de taliban in verzoekers district de bouw van een ziekenhuis heeft tegengehouden en dat wordt neergelegd als bijkomende indicatie dat de taliban nog altijd bijzonder invloedrijk is in verzoekers provincie, toont dit evenmin aan. Overigens wordt niet betwist dat de taliban aanwezig is in de provincie.

Voor het overige dient te worden vastgesteld dat uit de door verzoeker aangehaalde informatie, dit in tegenstelling met wat hij tracht te laten uitschijnen in het verzoekschrift, in het geheel niet kan worden afgeleid dat het gegeven een minderjarige te zijn in zijn land en regio van herkomst een dermate hoog risico met zich zou brengen dat dit loutere gegeven op zich zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. In zoverre verzoeker nog meent dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in zijn regio plaatsvindt omdat hij Afghanistan op jonge leeftijd heeft verlaten, is de Raad van oordeel dat er van kan worden uitgegaan dat verzoeker, die ondertussen nagenoeg zestien jaar is, inmiddels over de nodige maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Afghanistan gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten en hij aldus geen groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit zijn regio van herkomst.

Verzoeker voert ook aan dat hij bij terugkeer naar zijn dorp de aandacht zal trekken van bewoners en groeperingen die niet westers gezind zijn, zoals de taliban en dat de Afghaanse maatschappij hem ervan kan verdenken te zijn verwesterd, veel geld te hebben verdiend of connecties te hebben gemaakt in het westen. In dit opzicht verwijst verzoeker naar algemene informatie waaruit blijkt met welke problemen terugkerende Afghaanse jongeren precies ondervinden en welke risico's zij lopen zoals ontvoering en rekrutering door gewapende groeperingen. Verzoeker verwijst ook naar rechtspraak van de Raad waarin erkend werd dat een langdurig verblijf in het westen en de hiermee gepaard gaande verwestering een reden kan zijn om een verzoeker internationale bescherming toe te kennen.

Uit de informatie die verzoeker bijbrengt kan geenszins worden afgeleid dat de situatie in zijn land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat een loutere afwezigheid uit en terugkeer naar deze regio zou volstaan om in zijner hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. De Raad is van oordeel dat uit het loutere gegeven dat verzoeker reeds enkele jaren in Europa verblijft niet zonder meer kan worden afgeleid dat hij bij een terugkeer als ongelovig of verwesterd zou worden gepercipieerd en gevisieerd. Verzoeker brengt voorts geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als dusdanig zou worden gepercipieerd; laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verder toont verzoeker op generlei wijze aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dermate verwesterde persoon zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen en dat hij er niet meer zou kunnen aarden. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoeker uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa in zijner hoofde een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen dat hij op grond hiervan aanspraak kan maken op internationale bescherming.

Waar verzoeker onder verwijzing naar algemene informatie aanvoert dat de situatie voor kinderen de voorbije twee jaar verergerd is en dat kinderen een hoog aantal van de burgerslachtoffers uitmaken omdat de scholen regelmatig het doelwit zijn van aanslagen, wordt opgemerkt dat verzoeker duidelijk te kennen heeft gegeven dat hij persoonlijk niet meer naar school ging, aangezien dit verboden werd door de taliban. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde een verhoogd risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ingevolge het volgen van onderwijs.

Ook met de algemene informatie waaruit zou blijken dat naast de veiligheidssituatie, ook de coronapandemie en protesten van leerkrachten omdat ze onderbetaald worden, waardoor verzoekers mogelijkheden om naar school te gaan beperkt worden, toont verzoeker niet aan dat hij persoonlijk een verhoogd risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont, gelet op het voorgaande, verder in het geheel niet *in concreto* aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zou dreigen te onderworpen aan een gedwongen rekrutering gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde samenwerking met de taliban; laat staan dat hij zou aantonen dat een weigering in dit kader in zijner hoofde aanleiding zou geven tot ernstige problemen. Het louter verwijzen naar algemene informatie over ontvoering en rekrutering volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Bijgevolg toont

verzoeker evenmin aan dat hij een verhoogd risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Reeds hoger bleek genoegzaam dat de algemene informatie die verzoeker aanhaalt niet van zulke aard is dat deze op zich zou kunnen volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken en dat verzoeker er niet in slaagt om *in concreto* aan te tonen dat deze elementen in zijner hoofde op zich het risico met zich brengen om te worden onderworpen aan vervolging of ernstige schade.

Verder brengt verzoeker geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Paktia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF